Robert David
Cu gândul după lumină

1. Dan Saul tremura. Se ascunde sub birou şi aşteaptă. Uşa decupează un sector de lumina pe covorul gros şi o umbră lunguiaţă se prelinge în cameră. O pălărie, un balonzaid şi un pistol. O fată îngrozită, descompusă, dinţi clănţănind, ochi bulbucaţi, paloare cadaverică. Un singur glonţ înseamnă moartea. Apoi uşa decupează din nou o fâşie luminoasă în întunericul încăperii şi pata de sânge se lăţeşte către peretele rece.

2. Fata îi este de piatră. Ochii ca două pumnale stau înfipţi în chipul profesorului. De-a lungul pereţilor clasei, copiii sunt lipiţi de zid, cu picioarele depărtate şi mâinile la ceafă. Nu se aude decât şuierul respiraţiilor îngheţate.

— Câine, aş putea să te transform într-o masă informă… Degetul se încleştează pe trăgaciul pistolului automat.

Agresorul îşi scoate trenciul şi-l aruncă pe prima bancă. Poartă uniformă de camuflaj, bocanci militari din piele neagră şi o beretă trasă către dreapta. Solid, înalt, crud, inuman.

Un fir de lichid se scurge pe lângă gheata profesorului, prelingându-se pe intrândul dintre cele două rânduri de bănci.

— Mirosul inconfundabil al urinei umane! Ţi-e

frică, gunoiule, ţi-e frică!!! urla teroristul. Cârpă, tu nu meriţi să trăieşti! Arma scuipă moarte şi profesorul se prăbuşeşte cu pieptul ciuruit, într-o baltă de sânge.

Un ţipăt ascuţit se sparge de ferestrele clasei şi plânsul liniştit al micuţilor se transformă într-un adevărat vacarm.

— Linişteee!!!

Bucăţi mari de tencuială cad din tavan, lăsând loc unor găuri cât pumnul de copil.

— Nici să nu vă gândiţi să mai scoateţi vreun sunet! Altfel vă omor pe toţi, potârnichilor! Aţi înţeles?

Se plimbă ca un leu în cuşcă, de la un perete la celălalt, atingând cefele copiilor cu ţeava rece a armei. Când păşeşte, praful se ridică de pe podea în mici nori. Sala de curs pare o cameră de tir.

— Cine vrea să înveţe să tragă cu pistolul? îşi schimonoseşte vocea într-un miorlăit şi se apropie de un băiat slăbuţ şi înalt. Cum te cheamă, soldat? îl împunge cu arma în coaste.

Încet, copilul se întoarce. Are o faţă curată pe care strălucesc doi ochi albaştri plutind într-o mare de lacrimi. Mâinile îi tremură şi picioarele îl susţin cu greutate.

— Saffron, domnule. Mark Saffron, răspunde cu voce tremurata.

— Ce-am spus eu mai devreme, soldat Saffron? N-am zis să nu mai aud niciun sunet? N-am ordonat să nu mai scoateţi nicio vorbă, că altfel vă omor ca pe

potârnichi? Ia vino încoace!

O umbră se iveşte la una dintre ferestre şi dispare rapid. Băiatul vede şi încearcă să nu se trădeze. În acelaşi moment, o portavoce face să se audă mesajul poliţiei municipale:

„Nu ai nicio şansă! Predă-te! Mă auzi, soldat?”

Ca şi cum ceva din interiorul sau s-ar fi trezit dintr-o lungă agonie, teroristul face doi paşi înapoi şi se apropie de fereastră. Apucă să vadă maşinile poliţiei parcate în grădina şcolii, luminile pulsând în roşu şi albastru, uniformele ascunse în spatele portierelor, armele îndreptate către ferestrele clădirii. De pe acoperişul corpului internat, un proiectil străpunge una din ferestre şi se opreşte în pieptul agresorului, proiectându-l peste rândul de bănci din spate. Copiii ies tipind isteric din clasă şi poliţiştii năvălesc cu armele în poziţie de tragere. Însă un singur glonţ fusese de ajuns.

3. „Eu ştiu ce înseamnă durerea. Eu ştiu ce înseamnă umilinţa. Eu ştiu ce înseamnă mizeria. Te voi găsi, bestie, oriunde te ascunzi. Şi în gaură de şarpe de-ar fi să te caut, nu-mi vei scăpa. Aş jura, însă nu mi-a mai rămas nimic. Mi-ai luat totul. Familie, linişte, intimitate, copii, părinţi, până şi de moarte m-ai privat. Ai vrut să fii primul. Întotdeauna ai vrut asta. Şi ai ajuns acolo unde ai dorit. De acum, nimic nu pare să te mai poată opri. Dar jur să te ucid!”

4. – Gândeşte-te bine, Marta, tot ce ţi-am spus poate deveni realitate. Dispun de toate mijloacele pentru a încheia acest proiect. Vom avea bani, mulţi bani. Vei renunţa la slujba aceea mizerabilă pentru care trebuie să te trezeşti în fiecare dimineaţă cu noaptea-n cap. Îţi voi cumpăra cele mai frumoase haine, vom mânca în cele mai selecte localuri, vom avea o casă mare, cu grădină şi multe camere, vom pleca în vacanţă, vom vedea lumea.

Ochii bărbatului strălucesc. Două lumini de gheaţă pleacă din pupilele negre şi se plimbă pe chipul femeii.

— Sunt ultimele tale cuvinte? vine replica.

— Marta, gândeşte-te!

— Adio, Fred. Nu mai avem ce să ne spunem. Între noi totul a luat sfârşit. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Uşa se trânteşte cu furie. În holul întunecat, un bărbat rămâne cu privirea în pământ şi umerii plecaţi. Pe stradă, o femeie cu pletele în vânt se îndepărtează aproape fugind de un loc pe care vrea să-l uite cât mai repede.

5. „Numele meu este Mircea. M-am născut într-o ţară din sud-estul Europei, care se mai numeşte încă România.

La 23 de ani am terminat o facultate de calculatoare, în Bucureşti. Ca să-ţi faci un rost în viaţă trebuie să lupţi. Şi, mai presus de toate, trebuie să înţelegi.

Pe atunci, ca să obţii putere aveai nevoie de un singur lucru. Să înţelegi simplitatea drumului care te conduce către oamenii din vârf. Am ţinut minte o idee: „Dacă vrei bani, fă televiziune. Dacă vrei succes, fă cinematografie”. Aşa spuneau englezii. Eu n-am vrut niciuna, nici alta. Pentru că ideea era valabilă într-un stat de drept, un stat normal, o societate clădită pe valori. Ceea ce nu era cazul României. De aceea am început să gândesc. Am fost singur. Foarte singur. Fără prieteni, fără un loc la care să mă întorc şi unde să mă simt în siguranţă. Am tras din greu.

Poate n-aş fi ajuns să-mi pun pe hârtie gândurile dacă n-aş fi dorit dintotdeauna să devin scriitor. Până să plec din ţară, am publicat câteva texte literare în revistele timpului. Îmi făcusem relaţii, legături, cunoscusem oamenii, şi asta m-a ajutat foarte mult. Pentru că reuşeam încă de pe atunci să ştiu la ce să mă aştept de la un om după o singură privire. Pe urmă, era doar o chestiune de diplomaţie…

Printr-o agenţie de emigrare, legal, am făcut acte pentru Australia. Aveam o pregătire solidă, cunoşteam două limbi de circulaţie internaţională şi ştiam să-mi ţin gura. Trei condiţii esenţiale pentru a fi acceptat.

Am ajuns la Perth într-o zi de iunie, cu un soare cuminte şi vânt slab, aşa cum numai sub cerul sudului poţi găsi. La început mi-a fost greu. Nu cunoşteam pe nimeni, nu ştiam rostul lumii în care intrasem. Agenţia mi-a oferit o locuinţă chiar în marele oraş-port în care

pusesem piciorul pentru prima dată. Aşa am început să urc.

Am început să câştig bani. Puteam să-mi asigur un trai decent, să-mi cumpăr haine şi îmi permiteam mici aventuri sentimentale. Reuşeam să economisesc în fiecare lună sume consistente. Pentru un om care în ţară cheltuia întreg salariul pe hrană, era destul de bine. Însă am evitat complicaţiile. Trebuia să ştiu adevărul. Trebuia să înţeleg.

Întotdeauna am crezut că spaţiul influenţează în mai mare măsură comportamentul decât o face timpul. Ţara cangurilor mi-a dovedit-o din plin. Era o climă temperată, umiditate plăcută. Vânt care venea din largul oceanului, spăla feţele şi gândurile. Simţeam că renasc. N-am avut niciodată acea nostalgie declamată pe care emisiunile postului naţional de televiziune se străduiau să o menţioneze ori de câte ori aveau ocazia să intervieveze persoane din *A doua Românie.* Poate şi pentru că nu mă lega nimic de o ţară care-mi omorâse tot ce aveam mai drag pe lume. Ţinutul sterp al parastaselor extatice şi al tradiţiei bolilor, locul în care bătrânii făceau un motiv de laudă dintr-o infirmitate. Pământul minciunii şi al manipulării conştiinţelor. Ţara mizeriei şi a sărăciei. Atunci aşa o numeam. Însă acum am înţeles de unde veneau toate nenorocirile, toată mizeria, toată durerea. Era o problemă de localizare.

Sunt aproape 40 de ani de când am plecat. Şi aş vrea să mă întorc”.

6. – Nimic. Pur şi simplu trebuie să rămână singuri. Vor şti cum să procedeze.

— Bine, dar singurătatea e grea, dureroasă. Trebuie să le dăm o religie, un model, o legendă.

— Nu e nevoie, limpezimea gândirii le oferă mai mult decât o religie. Iar în cazul lor, credinţa şi-ar pierde semnificaţia. Pentru că sunt creaţi ca să ştie. Dacă ne-am slujit de biserică până acum, am făcut-o pentru că erau dispersaţi şi neinstruiţi. Dându-le inteligenţa artificială, le-am deschis porţile către lumea noastră. Însă sunt prea numeroase tentaţiile pentru ca toţi să meargă pe drumul înălţării. Timpul miracolelor a cam trecut.

— Să spunem că-i însingurăm. Pentru asta e nevoie de spaţii. Nimeni nu e singur între semenii săi.

— Din contra. Cu cât sunt mai mulţi, cu atât calitatea exemplarelor se îmbunătăţeşte. Va trebui să le înlesnim accesul la mizeria lumii lor. Fizic vorbind. Se vor scârbi şi se vor însingura. De asta avem nevoie. Nu exista viaţă în afara politicii…

— Şi pe urmă? După ce vom obţine câteva sute de exemplare, ce vom face?

— Va fi o nouă renaştere. După 500 de ani, vor crede ca mesajul divin s-a concretizat prin mia de ani de pace şi prosperitate prezisă. Vor crede din nou. Deja problema lor e o chestiune de rutină. Te ocupi de asta?

— Vreau să plec personal.

— Nu e nevoie. Avem sateliţii de telecomunicaţie. Nimic mai simplu. Rămânem aici. Arşiţa polilor ne este încă pavăză. Şi, oricum, sunt destui printre ei. De tine am nevoie în continuare.

— Bine, tata.

Pleoapele îi cad peste ochii de culoarea norilor. Membrele i se destind şi faţa i se luminează. Visează din nou.

7. – Eu, vinovata de crimă? Cunosc un singur caz de moarte în casa mea, dar persoana respectivă a decedat din motive de boală.

Pe Margareten Strasse este linişte. Într-o oră va începe concertul cotidian al claxoanelor. Sunt abia orele şase ale dimineţii.

Elfride Blaunsteiner este o bătrânică gentilă, sigură pe ea, cu o strălucire neobişnuită luminându-i chipul. După aproximativ 36 de ore de interogatorii, va recunoaşte. La cei 64 de ani ai săi, bătrânica a ucis în total patru bărbaţi. „Îmi plăcea să-i văd suferind”, spune. La intervale regulate de timp, anunţul sau era publicat în ziare de mare tiraj: „Văduvă, 64 de ani, gospodină, cu calităţi de infirmiera, caut bărbat în vârstă, cu situaţie materială bună, în vederea unei strânse prietenii”. Din noianul de scrisori, le alegea pe cele ale celor fără familie. Reuşea apoi să îndrepte prevederile testamentare către ea. Pe urmă le dădea puţin mai mult din medicamentul de care, inevitabil,

aveau nevoie.

Cartea sa de memorii va cunoaşte, cu siguranţă, un imens succes în faţa publicului austriac.

8. *„Un nou atentat terorist revendicat de mişcarea fundamentalistă Hamaas. Un autobuz a fost, literalmente, pulverizat în plin centrul Ierusalimului. Şi-au pierdut viaţa toate persoanele care se aflau în mijlocul de transport. Identităţile victimelor sunt imposibil de stabilit. Preşedintele Arafat a atras atenţia braţului armat al mişcării fundamentaliste palestiniene că asemenea acţiuni nu vor conduce decât la accentuarea disensiunilor dintre palestinieni şi israelieni.*

La închiderea ediţiei, ştirile pe scurt… ”.

9. – Dacă ai şti…

Camera este luminată de patru globuri suspendate.

Tatăl îl priveşte îngrijorat. Cutele de pe frunte i se adâncesc, iar ochii se îngustează.

— Ce-ai văzut?

— E un adevărat delir. Aşteaptă noaptea ca pe o izbăvire. Calculează totul în funcţie de lăsarea serii. A devenit ca un drog.

Fata îi este obosită. Pleoapele grele cad din nou peste irişii întunecaţi. Trebuie să viseze în continuare.

10. *„Astăzi, preşedintele rus Boris Elţîn a părăsit*

spitalul din Moscova. Medicii consideră că starea preşedintelui este constant bună”.

11. Sunt hexagoane lipite pe fiecare margine. Formează un fagure uriaş care se lăţeşte şi se ridică până aproape de suprafaţa planetei. Nimeni, niciodată, nu a forat la o asemenea adâncime. Pentru că este o problemă de tehnologie. Şi n-ar avea nicio şansă, câtă vreme în fiecare hexagon, într-un perimetru încadrat de patru globuri suspendate, dorm cu sferele ochilor împungând cortina pleoapelor adevăraţii stăpâni ai lumii.

E ca într-un joc de şah cu apărare de cai. Un gând, o acţiune, un efect. O ştire. Ca o perturbaţie transmisă printr-un mediu elastic, până la propria sursă… Şi înapoi…

O lumină umedă invadează fagurele. Din aşternuturi se trezesc visătorii. Peste Pământ se lasă noaptea.

mailto:climber_jack@yahoo.com
mailto:climber_jack@yahoo.com